

Avizul Comitetului European al Regiunilor – Proiectarea creditelor pentru natură: un cadru de promovare a biodiversității și a serviciilor ecosistemice

(C/2025/6321)

Raportor: Rastislav TRNKA (SK-PPE), guvernatorul regiunii autonome Košice**RECOMANDĂRI POLITICE**

COMITETUL EUROPEAN AL REGIUNILOR (COR)

Creditele pentru natură în contextul internațional

1. subliniază că creditele pentru natură nu pot decât să completeze – fără a înlocui vreodată – finanțarea publică ambițioasă, reglementările obligatorii și asigurarea punerii în aplicare, care, împreună, rămân piatra de temelie a protecției biodiversității; subliniază că creditele pentru natură trebuie să respecte pe deplin principiul precauției și limitele ecologice, garantând că instrumentele financiare nu legitimează distrugerea mediului și nu creează stimulente contraproductive;
2. subliniază că pierderea biodiversității și degradarea naturii se numără printre cele mai grave provocări economice și de mediu cu care se confruntă lumea în prezent, necesitând abordări inovatoare, sistemice și descentralizate, care să implice toate nivelurile de guvernare, inclusiv regiunile și orașele, cetățenii, instituțiile de învățământ și formare profesională, centrele de cercetare și întreprinderile;
3. subliniază că punerea în aplicare a cerințelor UE de protecție a naturii, cum ar fi Natura 2000 și Regulamentul privind restaurarea naturii, implică sarcini care reprezintă obligații legale și care trebuie finanțate din fonduri publice. În acest context, este cu atât mai necesar ca UE să contribuie în mod substanțial la acoperirea costurilor semnificative implicate;
4. atrage atenția asupra Cadrului mondial pentru biodiversitate de la Kunming-Montreal, care se angajează să recupereze 30 % din declinul biodiversității până în 2030; subliniază, în special, obiectivul 19 al Cadrului global pentru biodiversitate, care vizează mobilizarea anuală a 200 miliarde USD pentru biodiversitate, printre altele prin stimularea unor scheme financiare inovatoare, printre care creditele pentru natură; subliniază că aceste sisteme financiare trebuie să facă obiectul unor garanții solide, al transparenței și al unei monitorizări independente pentru a evita dezinformarea ecologică și a garanta că ele contribuie la câștiguri reale și măsurabile în materie de biodiversitate;
5. subliniază că Cadrul mondial pentru biodiversitate include prima referire explicită la Comitetul European al Regiunilor ca partener-cheie în sprijinirea punerii în aplicare a Planului de acțiune privind administrațiile subnaționale, orașele și alte autorități locale pentru biodiversitate în temeiul Convenției privind diversitatea biologică (CBD) (2021-2030); subliniază importanța strategiilor de conservare coordonate la nivel local, bazate pe comunitate, care respectă drepturile, necesitățile și sistemele de cunoaștere ale populațiilor indigene și locale; pledează pentru facilitarea participării populațiilor indigene, a comunităților locale, a tinerilor și a organizațiilor societății civile prin procese de consultare și organizarea de dialoguri, în special în etapele de concepere și monitorizare a sistemelor de credite pentru natură, garantându-se, în același timp, că competențele decizionale rămân în mâinile autorităților publice relevante;
6. subliniază că finanțarea sustenabilă pentru conservarea biodiversității necesită diversificarea instrumentelor, iar creditele pentru natură pot completa subvențiile și granturile publice; cu toate acestea, ele trebuie să fie separate de creditele de carbon și de ETS și nu trebuie utilizate pentru îndeplinirea obligațiilor legale. Creditele pentru natură trebuie să fie concrete, transparente și bazate pe criterii clare de calitate (durabilitate, prevenirea scurgerilor), sub supraveghere publică independentă și în conformitate cu principiul precauției și cu drepturile comunităților afectate. Obiectivul lor este de a consolida protecția biodiversității prin soluții ancorate la nivel regional care combină politicile publice și stimulentele voluntare din sectorul privat;
7. subliniază că investițiile în refacerea naturii au un puternic efect multiplicator – de exemplu, refacerea zonelor umede sau a pădurilor nu numai că sprijină biodiversitatea, ci și sporește reziliența la schimbările climatice, atenuează inundațiile, face pădurile mai rezistente la izbucnirea și propagarea incendiilor forestiere, stimulează economia locală și regională și industria turismului, oferind oportunități sporite întreprinderilor mici și mijlocii, și îmbunătățește sănătatea publică și calitatea vieții în comunități; în plus, așa cum arată anumite studii, aceste zone sau păduri pot avea chiar rolul unor bariere naturale care contribuie la reziliența teritorială strategică, în special în regiunile estice;

8. subliniază că cadrul pentru viitoarele politici de mediu și de utilizare a terenurilor trebuie să includă toți producătorii agricoli și silvici din întreaga UE, indiferent de dimensiunea fermelor, de structura lor, de modelul de producție sau de regiunea lor geografică. Cadrul trebuie conceput astfel încât să reflecte diversitatea sectorului și să asigure un acces egal prin evitarea mecanismelor excesiv de complexe care îngreunează în mod disproporționat operațiunile mai mici sau mai puțin specializate;
9. subliniază că, atunci când se discută propunerile Comisiei privind cadrul financiar multianual (CFM), sprijinul financiar pentru punerea în aplicare a cerințelor UE în materie de conservare a naturii trebuie îmbunătățit în mod semnificativ. Contribuția UE trebuie să se bazeze pe costurile de punere în aplicare identificate;
10. salută extinderea schemelor de credit pentru natură în întreaga lume ca unul dintre numeroasele instrumente care pot contribui la reducerea deficitului financiar în ceea ce privește finanțarea biodiversității, cum ar fi politicile privind acordarea de credite pentru natură ale statului Parana, în Brazilia, și politica privind beneficiile nete în materie de biodiversitate din Regatul Unit, precum și multe altele, care au fost prezentate în cadrul COP-CBD 16 de la Cali, Columbia, în octombrie 2024; salută faptul că unele inițiative actuale, cum ar fi WWF France și Wadapt, testează deja modele care combină capitalul privat cu măsuri ecologice concrete și raportarea publică a rezultatelor;
11. în acest context, subliniază că difuzarea creditelor pentru natură trebuie să fie condiționată de compatibilitatea geografică dintre locul lor de origine și locul aplicării lor, pentru a menține integritatea ecologică și direcționarea măsurilor la nivel regional. Tranzacționarea pe piața secundară trebuie să fie strict limitată, iar transferul de credite între regiuni incompatibile din punct de vedere al mediului trebuie interzis. Toate sistemele trebuie gestionate prin registre publice și transparente și trebuie să demonstreze o contribuție cuantificabilă la biodiversitatea locală;
12. subliniază că instrumentele existente, cum ar fi plățile pentru serviciile ecosistemice (PSE), demonstrează că abordările bazate pe stimulente pentru protejarea și refacerea capitalului natural pot oferi valoare publică atunci când sunt sprijinite de garanții solide, de o guvernare transparentă și de metodologii validate științific, care asigură rezultate ecologice măsurabile;
13. solicită registre publice, un sistem de guvernare locală și garanții sociale și de mediu obligatorii, inclusiv consimțământul liber, prealabil și în cunoștință de cauză („FPIC”) al populațiilor indigene și al comunităților afectate, precum și participarea efectivă a cetățenilor în toate etapele elaborării, punerii în aplicare și evaluării proiectelor de credite pentru natură; subliniază că creditele pentru natură nu trebuie utilizate pentru a legitima activitățile distructive întreprinse în Sudul global de către întreprinderile cu sediul în UE care doresc să îndeplinească cerințele interne de raportare privind sustenabilitatea;

Acțiunea UE privind creditele pentru natură

14. salută publicarea, de către Comisia Europeană (CE), la 7 iulie 2025, a unei Foi de parcurs către creditele pentru natură; reamintește, în acest context, angajamentul președintei Comisiei de a menține regiunile în centrul activității sale și subliniază importanța majoră a acestui aspect în contextul dezvoltării în comun de soluții bazate pe natură, inclusiv de certificări ale biodiversității și de credite pentru natură, în conformitate cu principiul subsidiarității;
15. solicită ca toate mecanismele introduse pentru creditele pentru natură să includă garanții pentru a preveni acapararea terenurilor și pentru a asigura continuitatea utilizării productive a terenurilor. Măsurile trebuie să protejeze comunitățile agricole de actori externi care achiziționează terenuri doar pentru a obține credite pentru natură în scopuri speculative sau neproductive;
16. subliniază că, potrivit estimărilor UE, pe teritoriul său sunt necesare cel puțin 48 miliarde EUR pe an pentru a proteja și a reface biodiversitatea în cadrul Strategiei privind biodiversitatea pentru 2030; cu toate acestea, estimările mai ample, inclusiv monitorizarea solului și a terenurilor, sugerează că nevoile de finanțare ar putea ajunge până la 65 miliarde EUR anual, cu un deficit de aproximativ 37 miliarde EUR; în acest sens, subliniază riscurile asociate cu propunerile din iulie 2025 ale Comisiei Europene referitoare la cadrul financiar multianual (CFM) 2028-2034, care, în forma lor actuală, nu respectă principiile fundamentale ale guvernării pe mai multe niveluri, parteneriatului și subsidiarității, și reiterează că este nevoie de o abordare globală a investițiilor publice și private la toate nivelurile pentru a răspunde provocărilor asociate cu refacerea naturii și protecția biodiversității; în acest context, îndeamnă CE să se bazeze pe reușita programului LIFE și să îl mențină în următorul CFM 2028-2034;
17. recomandă ca introducerea unui cadru pentru creditele pentru natură în UE să fie considerată o oportunitate strategică de a canaliza investițiile publice și private către măsuri concrete de protecție și refacere a biodiversității – cum ar fi refacerea habitatelor degradate, îmbunătățirea conectivității ecologice și îmbunătățirea funcțiilor ecosistemice – mai ales în regiunile care se confruntă cu o presiune semnificativă asupra mediului, în special în cele considerate cele mai vulnerabile, cum ar fi regiunile ultraperiferice, din cauza expunerii lor disproporționate la schimbările climatice, a nivelului ridicat de biodiversitate endemică și a capacității lor mai scăzute de absorbție a șocurilor. Această abordare sprijină

obiectivul UE de a majora finanțarea pentru conservarea naturii în conformitate cu strategia sa privind biodiversitatea pentru 2030 și contribuie la îndeplinirea angajamentelor internaționale în temeiul Cadrului mondial pentru biodiversitate. Certificarea și creditele pentru natură ar trebui, de asemenea, să fie considerate un instrument complementar politicilor UE privind clima și adaptarea la schimbările climatice, oferind un cadru de stimulare pentru punerea în aplicare a unor soluții bazate pe natură care să ofere beneficii conexe pentru biodiversitate, atenuarea schimbărilor climatice și reziliență, precum și pentru economiile locale și regionale, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii; subliniază că creditele pentru natură nu trebuie să distragă atenția de la obiectivele de refacere obligatorii stabilite prin Legea privind restaurarea naturii și legislația conexasă a UE, ci să servească ca un instrument suplimentar legat de cadrul regional și local, în conformitate cu principiul subsidiarității, în vederea accelerării realizării lor;

18. recomandă corelarea proiectelor de credite pentru natură cu planurile regionale de reziliență la schimbările climatice, integrând dezvoltarea de sisteme de alertă timpurie, infrastructuri verzi multifuncționale, soluții bazate pe natură pentru gestionarea apei și programe de adaptare plasate sub responsabilitatea comunității;

19. recomandă ca, la alocarea creditelor pentru natură, să se acorde prioritate regiunilor și comunităților care se confruntă cu riscuri climatice extreme mai mari, cum ar fi inundațiile, seceta sau incendiile forestiere, pentru a le consolida reziliența ecologică, economică și socială;

20. subliniază că regiunile și autoritățile locale joacă un rol esențial în stabilirea și punerea în aplicare a obiectivelor de mediu, deoarece se află în zonele în care se produc schimbări la nivelul ecosistemelor și în care sunt concentrate cunoștințele practice pentru conservarea și refacerea acestora; solicită suficiente resurse publice și asistență tehnică pentru a garanta că autoritățile subnaționale pot coordona eforturile de conservare și refacere ecologică, cu sprijin din partea sectorului privat;

21. propune ca creditele pentru natură să fie utilizate atât ca instrument de consolidare a măsurilor de conservare de succes, cât și pentru a îmbunătăți situația mediului într-un mod adaptat fiecărui teritoriu, în special în regiunile și orașele afectate de probleme de mediu, care sunt adesea și zone defavorizate din punct de vedere economic și social. Printre acestea se numără zonele cu niveluri ridicate de inegalitate, sărăcie energetică sau excluziune socială. Sistemele de credite pentru natură ar putea ajuta aceste regiuni și orașe să beneficieze de noi oportunități de dezvoltare durabilă și ar putea contribui la crearea de locuri de muncă verzi de înaltă calitate, în conformitate cu principiile tranziției juste și economiei circulare. În același timp, ele ar putea sprijini refacerea și regenerarea zonelor afectate de activități industriale, de minerit sau de poluarea pe termen lung;

22. sprijină ideea ca creditele pentru natură să fie recunoscute în cadrele de raportare în domeniul mediului, social și al guvernantei (ESG), în temeiul Directivei privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea (CSRD), creând astfel un cadru clar de stimulare, nu în ultimul rând pentru întreprinderile cu o amprentă de mediu ridicată; solicită ca ele să fie reglementate și verificate în mod transparent;

23. salută călduros introducerea proiectelor-pilot care sprijină creditele pentru natură printr-un mecanism de garantare a răscumpărării, care este un model esențial de parteneriat public-privat pentru mobilizarea investițiilor în protecția și refacerea biodiversității, și solicită Comisiei să lanseze mai multe astfel de proiecte-pilot coordonate la nivel local pentru a testa ce funcționează cel mai bine în diferite contexte regionale și locale, astfel încât să se reducă în mod direct presiunea biodiversității la sursă; în acest scop, solicită ca proiectele-pilot să includă măsurile necesare pentru ca rezultatele lor să fie comparabile și ca rezultatele și costurile lor să fie publicate pentru a contribui la orientarea procesului de elaborare a politicilor;

24. invită Comisia Europeană să elaboreze, pe baza rezultatelor și a experienței practice dobândite în urma proiectelor-pilot și a acțiunilor prezentate în Foaia de parcurs către creditele pentru natură, un cadru UE etapizat și adaptabil pentru creditele pentru natură; punerea în aplicare voluntară de către statele membre și regiuni ar trebui să evolueze către reglementări armonizate și potențial obligatorii în zonele cu o valoare ridicată în materie de biodiversitate sau cu risc ecologic;

25. propune ca acest cadru să se bazeze pe principiile integrității de mediu, verificării *ex post* a rezultatelor obținute, transparenței și auditului independent și ca finanțarea *ex ante* să facă obiectul unui regim strict de transparență, inclusiv al cerinței ca creditele să fie emise numai după obținerea și verificarea rezultatelor. În plus, la calcularea nevoilor de finanțare ar trebui să fie luați în considerare factorii agravanți cauzăți de vulnerabilitatea teritoriilor, cum ar fi expunerea la fenomene climatice extreme, degradarea solului, eroziunea, pierderea biodiversității și fragilitatea ecosistemelor (atât terestre, cât și maritime);

26. subliniază că cadrul propus ar trebui să se alinieze la instrumentele legislative existente, cum ar fi cadrul contabil de mediu, taxonomia UE, Directiva privind afirmațiile legate de mediu și directivele UE privind biodiversitatea (de exemplu, Directiva privind habitatele și Directiva privind păsările), Regulamentul privind restaurarea naturii, precum și Regulamentul UE privind eliminarea dioxidului de carbon și agricultura carbonului; subliniază necesitatea clarității juridice pentru a împiedica ca creditele pentru natură să submineze cadrul de reglementare al UE sau să slăbească nivelul de ambiție în materie de mediu; orice cadru propus trebuie să țină seama de reglementările naționale care reglementează funcționarea piețelor de credit pentru natură și mediu și să fie în concordanță cu obiectivele de dezvoltare durabilă (ODD) ale ONU;

27. susține ferm ca acest cadru să sprijine punerea în aplicare a strategiilor regionale și locale și crearea de sinergie cu aceste strategii care să stabilească măsuri concrete pentru protecția și refacerea biodiversității și pentru realizarea obiectivelor de mediu la nivel subnațional; evaluarea și verificarea eficacității sale ar trebui să clasifice creditele în funcție de nivelul de prioritate (nivelul de risc) identificat în strategiile regionale/locale, pentru a reflecta atât relevanța ecologică, cât și importanța strategică;

Guvernanța creditelor pentru natură și rolul autorităților locale și regionale

28. recomandă instituirea unor mecanisme de coordonare pentru a sprijini statele membre și autoritățile lor locale și regionale în introducerea schemelor de credite pentru natură, printre care să se numere dezvoltarea unor abordări metodologice armonizate, a unor standarde tehnice și a unor platforme pentru schimbul de bune practici, pentru a asigura transparența, o guvernanță clară, punerea în aplicare de înaltă calitate, o abordare orientată spre rezultate și un nivel ridicat de acceptare din partea societății, ca condiții prealabile pentru funcționarea credibilă și eficace a acestor mecanisme;

29. invită Comisia Europeană și statele membre să consolideze rolul regiunilor și orașelor ca actori esențiali în tranziția verde și în protecția capitalului natural, astfel cum s-a subliniat în inițiative majore, de anvergură internațională, privind creditele pentru natură, precum Grupul consultativ internațional pentru credite în materie de biodiversitate (IAPB), Forumul Economic Mondial (WEF) și Alianța pentru credite pentru biodiversitate (BCA);

30. îndeamnă statele membre să integreze mecanismele de credite pentru natură în strategiile lor naționale și regionale/locale de mediu și climă, după caz, și să consolideze capacitățile tehnice, administrative și profesionale necesare pentru a sprijini autoritățile locale și regionale în gestionarea acestor mecanisme;

31. recomandă ca schemele de credite pentru natură să sprijine o cooperare eficace între sectorul privat și cel public, garantând, în același timp, că ele rămân sub supraveghere publică strictă, asigurată prin intermediul autorităților de mediu independente de la nivel regional/local sau național, printre altele prin utilizarea certificării, a registrelor, a datelor accesibile publicului privind metodologia, punerea în aplicare și impactul fiecărui proiect, precum și prin posibilitatea unei revizuirii publice și de către instituții academice; este esențial să se stabilească recompense financiare și mecanisme de stimulare adecvate pentru toate părțile interesate, inclusiv pentru întreprinderile mici și mijlocii și actorii mai mici – cum ar fi organizațiile neguvernamentale, proprietarii de terenuri, silvicultorii și fermierii și alte IMM-uri precum și populația locală – a căror participare poate fi esențială pentru intensificarea acțiunilor și pentru asigurarea echității teritoriale;

32. propune ca schema de credite pentru natură să sprijine programe, proiecte sau acțiuni compatibile cu strategiile naționale sau regionale de implementare și punere în aplicare a rețelei Natura 2000. Creditele ar trebui, în special, să sprijine cu prioritate acțiunile de salvagardare, reglementare, formare, monitorizare și diseminare prevăzute în Cadrul de acțiune prioritară (PAF), care identifică, la nivel regional sau național, prioritățile și acțiunile necesare pentru atingerea obiectivelor de conservare a biodiversității;

33. îndeamnă ca schemele de credite pentru natură să includă o dimensiune educațională și de sensibilizare ecologică, care să faciliteze alfabetizarea cetățenilor în domeniul mediului și să promoveze o cultură a responsabilității comune în ceea ce privește protejarea biodiversității, în special în rândul tinerilor, al instituțiilor de învățământ și al actorilor comunitari;

34. propune ca, în teritoriile mai vulnerabile, cum ar fi regiunile ultraperiferice, mecanismele de credite pentru natură să fie adaptate la realitatea lor specifică, care constă într-o suprafață teritorială mai mică și o presiune antropică ridicată asupra ecosistemelor lor unice, ceea ce presupune dezvoltarea unor metodologii de creditare adaptate acestor teritorii, care să recunoască valoarea unică și de înlocuit a acestor ecosisteme unice în UE și în lume;

35. propune ca autorităților locale și regionale să li se ofere posibilitatea de a-și crea propriile fonduri de credit și ca schemele de credite pentru natură să fie extinse treptat la un sistem care să genereze resurse proprii și să împartă beneficiile, o parte echitabilă revenind autorităților locale și regionale;

36. recomandă ca autoritățile locale și regionale să acționeze ca operatori activi ai mecanismelor de credite pentru natură – fie ca emitenți (pentru punerea în aplicare a măsurilor), fie ca platforme de coordonare a proiectelor și intermediari între investitori și actorii de punere în aplicare;

37. ia act de faptul că multe regiuni și orașe din UE au deja experiență în ceea ce privește proiectele bazate pe ecosisteme sprijinite prin programe precum LIFE, Orizont și mecanisme transfrontaliere, cum ar fi Interreg, care oferă o bază pentru extinderea într-un cadru bazat pe credite, după caz; subliniază că aceste programe trebuie menținute și că trebuie create sinergii, evitând suprapunerea cu sistemul de credite pentru natură; finanțarea publică ar trebui să rămână solidă, iar creditele pentru natură ar trebui să servească drept sursă complementară de finanțare, fără a înlocui sprijinul existent al UE pentru protejarea și refacerea biodiversității; ca atare, își exprimă profunda îngrijorare cu privire la faptul că programul LIFE nu este menținut în propunerile actuale ale Comisiei Europene pentru CFM 2028-2034 și solicită reînstituirea unui instrument specific cu un volum financiar cel puțin egal, care să permită un sprijin direct pentru autoritățile locale și regionale în abordarea provocărilor de mediu;

38. sugerează ca proiectele-pilot privind împrumuturile pentru natură să ofere o experiență reală cu privire la modul în care aceste împrumuturi ar putea aduce beneficii conservării naturii în diferite tipuri de contexte regionale. Aceasta ar trebui să includă atât regiunile, cât și orașele care suferă de o degradare deosebită a mediului și în care refacerea naturii poate aduce cele mai imediate beneficii sinergice pentru sănătatea publică, economie și calitatea vieții locuitorilor, precum și alte exemple, pentru a oferi o abordare globală a dezvoltării potențialului creditelor pentru natură; un exemplu în acest sens sunt inițiativele din regiunea Košice din Slovacia (care vizează refacerea ecosistemelor forestiere și reținerea apei în zonele urbanizate), din Bavaria, Germania (proiecte de refacere a zonelor umede și a zonelor inundabile) sau din Țările de Jos (programul „Room for the River” pentru retenția apei și refacerea peisajului);

Principiile de integritate ale creditelor pentru natură

39. subliniază că creditele pentru natură trebuie să vină în completarea normelor publice de conservare a naturii și să nu slăbească legislația UE în materie de mediu, aliniindu-se în același timp la strategiile de mediu și de dezvoltare existente la nivel local și regional și consolidând punerea lor în aplicare, și fiind sprijinite în acest scop prin capacități suficiente de planificare, punere în aplicare și verificare a rezultatelor;

40. recomandă ca proiectarea cadrului de credite pentru natură să includă principii de echitate între generații, garantând că deciziile actuale nu aduc prejudicii generațiilor viitoare;

41. solicită ca creditele să fie utilizate pentru a sprijini măsuri ecologice suplimentare, printre care acțiuni de conservare și restaurare ecologică (activă sau pasivă) atunci când există un risc real de degradare și/sau pierdere a patrimoniului natural și se demonstrează, printr-un scenariu de referință, o îmbunătățire față de situația în care nu s-ar aplica măsurile finanțate de credite, ale căror beneficii să fie cuantificate și verificate în conformitate cu metodologiile de certificare recunoscute la nivel internațional și să fie acordate numai dacă există un impact pozitiv demonstrabil; creditele ar trebui emise *ex post*, pentru a preveni riscul de dezinformare ecologică, în conformitate cu principiile atenuării și câștigului net în materie de biodiversitate; subliniază că protecția și refacerea naturii trebuie să rămână piatra unghiulară a ierarhiei atenuării; constată că, deși creșterea netă a biodiversității este un obiectiv vital, aplicarea sa trebuie să evite să devină o justificare pentru practicile anterioare de degradare sau de compensare;

42. consideră că este necesar să se aloce în continuare fonduri publice adecvate din partea UE în vederea unei implementări concertate. Creditele pentru natură pot aduce o contribuție valoroasă la conservarea naturii, finanțând măsuri voluntare care depășesc cerințele UE în materie de conservare a naturii și acțiunile prevăzute în alte acte legislative ale statelor membre în materie de conservare a naturii. Cu toate acestea, sarcinile obligatorii din punct de vedere juridic trebuie să se bazeze pe fonduri publice, deoarece numai în acest mod pot fi garantate siguranța și fiabilitatea planificării;

43. recunoaște că, deși creditele pentru natură și creditele de carbon pot contribui împreună la atingerea obiectivelor de mediu, este esențial să se facă o distincție între ele, din punct de vedere conceptual și funcțional; sinergiile dintre cele două sunt de dorit în cazul în care beneficiile pentru mediu sunt acumulate în mod transparent, dar CoR avertizează că tratarea lor ca fiind interschimbabile ar putea submina obiectivele specifice de conservare a naturii; în plus, spre deosebire de creditele de carbon care trebuie să genereze adăitionalități pentru a fi considerate legitime, creditele pentru natură ar trebui să recompenseze și conservarea ecosistemelor și continuarea bunelor practici;

44. subliniază că creditele pentru natură nu ar trebui să servească drept mecanism de compensare, ci mai curând ca instrument pentru a aduce o contribuție ecologică pozitivă, menită să genereze un câștig net pentru biodiversitate prin utilizarea unor indicatori recunoscuți;
45. subliniază că orice comparație între daunele aduse mediului și compensare este limitată din punct de vedere științific; prin urmare, sistemul de credite ar trebui să servească în primul rând ca instrument de sprijinire a conservării și restaurării, și nu ca mijloc de compensare a distrugerii mediului;
46. solicită ca schemele de credite să fie strict bazate pe rezultate și justificate prin proceduri de monitorizare, raportare și verificare, în conformitate cu standarde care pot fi armonizate cu inițiative internaționale precum IAPB, WEF sau BCA și ca aceste proceduri să fie proporționale cu dimensiunea, obiectivele și riscurile proiectului, pentru a nu genera o sarcină administrativă și economică disproporționată;
47. consideră că este important ca creditele acordate să reflecte măsurile luate (de exemplu, refacerea zonelor umede, plantarea de păduri indigene, schimbarea gestionării terenurilor, tratamentele forestiere), ținând seama de nevoile ecologice, de nivelul de dezvoltare economică, de disponibilitatea datelor pentru monitorizare și verificare, precum și de o evaluare a sustenabilității pe termen lung a creditului pentru a facilita interoperabilitatea și dezvoltarea pieței;
48. subliniază că sistemele de credite pentru natură ar trebui să evite impunerea de restricții care conduc la o pierdere a productivității agricole sau forestiere și, în schimb, să stimuleze practicile care combină conservarea și refacerea biodiversității cu utilizarea sustenabilă a terenurilor, oferind oportunități de a genera noi venituri;
49. recomandă evaluarea impactului potențial al proiectelor de credite pentru natură asupra securității alimentare, a accesului echitabil la apă și a suveranității alimentare regionale, evitând delocalizările de producție care afectează comunitățile locale sau micii producători;
50. recomandă instituirea unor mecanisme echitabile de distribuire a beneficiilor din vânzarea de credite, în special în proiectele care implică mai multe părți interesate și au în vedere sustenabilitatea mediului pe termen lung, de exemplu prin contracte sau servituți pe termen lung, consolidând, pe cât posibil, participarea întreprinderilor mici și mijlocii;
51. propune ca cadrul de reglementare european pentru creditele pentru natură să prevadă dispoziții privind distribuirea echitabilă a beneficiilor și acordarea unei atenții prioritare comunităților vulnerabile;
52. subliniază că apariția unei piețe secundare a creditelor pentru natură poate fi explorată în viitor, cu condiția să nu slăbească biodiversitatea globală în întreaga UE, să nu submineze orientarea regională, să nu ducă la speculații financiare sau să interfereze cu acțiunile existente în UE în materie de biodiversitate; prin urmare, sugerează că tranzacționarea secundară ar putea fi limitată la o proporție definită de credite din totalul unităților emise; solicită introducerea unor mecanisme care să restricționeze tranzacționarea creditelor exclusiv în scopul îndeplinirii angajamentelor de mediu și recomandă înființarea unui organism independent de supraveghere, care să monitorizeze fluxurile de credite, să le verifice valoarea ecologică reală și să asigure transparența sistemului în interesul publicului și credibilitatea generală a sistemului;
53. își exprimă disponibilitatea de a coopera și de a contribui activ la elaborarea unei politici a UE privind schemele de credite pentru natură în contextul unui nou grup de experți al UE privind creditele pentru natură, punându-și la dispoziție expertiza și rețeaua proprie de actori teritoriali, și recomandă ca astfel de scheme să fie unul dintre posibili piloni ai transformării UE din punctul de vedere al mediului.

Bruxelles, 14 octombrie 2025.

Președinta
Comitetului European al Regiunilor
Kata TÚTTÓ